

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **Ing. L. Š., Ph.D.**, bytem, zastoupeného Mgr. Janem Švárou, advokátem BLTS Valentová . Fifková . Švára – advokátní kancelář, se sídlem Karlovo náměstí 17/288, 120 00 Praha 2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2014, č.j. KUZL-35824/2014, sp.zn. KUSP-35824/2014/DOP/Mu,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že dne 19. 5. 2014 vydal odbor přestupkový a exekuční Městského úřadu Otrokovice (dále jen „správní orgán“) pod č.j. PŘE/22560/2014/ZJU, sp.zn. PŘE/7200/2013/ZJU/JU, rozhodnutí, na jehož základě byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích, a to pro porušení povinností dle ust. § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, v platném znění, dále dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, dále byl uznán pro porušení povinností dle ust. § 47 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, tedy dle ust. § 125c odst. 1 písm. i) bod 1 zákona o silničním provozu, dále pro porušení povinností dle ust. § 47 odst. 3 písm. b) a odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu, tedy ust. § 125c odst. 1 písm. i) bodu 2 zákona o silničním provozu a byl zavázán k povinnosti zaplatit pokutu ve výši 30.000 Kč dle ust. § 11 odst. 1 písm. b), § 12 odst. 2, § 13 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích,

v platném znění a k zákazu činnosti na dobu 12 měsíců spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel dle ust. § 11 odst. 1 písm. c), § 12 odst. 2, § 14 odst. 1 zákona o přestupcích a dále byl zavázán k povinnosti nahradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč dle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích.

Proti uvedenému rozhodnutí správního orgánu žalobce podal odvolání do všech jeho výroků. V rámci odůvodnění odvolání poukázal na skutečnost, že správní orgán zatížil správní řízení vadou spočívající v nerespektování, potažmo opomenutí procesních práv žalobce, jakožto účastníka správního řízení, která mu správní řád (ust. § 36 odst. 3), a také zákony o přestupcích (ust. § 73 odst. 2 a § 74 odst. 1) přiznávají a tato svá tvrzení rovněž patřičně odůvodnil, zejména pak správnímu orgánu doložil text omluvy, zaslaný mu dne 6. 11. 2013, tedy ještě v den konání nařízeného ústního jednání.

V reakci na zaslané odvolání bylo následně právním zástupci žalobce dne 8. 7. 2014 doručeno rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2014, pod č.j. KUZL-35824/2014, sp.zn. KUSP-35824/2014/DOP/Mu, kterým bylo odvolání žalobce ze dne 12. 6. 2014 zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu bylo ve vztahu k žalobci potvrzeno. Z tohoto důvodu považuje žalobce rozhodnutí žalovaného za protizákonné, což je důvodem podané žaloby.

Žalobce napadá zejména procesní stránku řízení, a to projednání přestupku v nepřítomnosti obviněného dne 6. 11. 2013. Ke zjištěnému skutkovému stavu se nemínil v žalobě vyjadřovat, neboť rozhodnutí pojednává o stavu řízení fakticky v době, kdy žalobci nebylo umožněno se k věci vyjádřit a uplatnit práva, které mu jak zákon o přestupcích, tak i správní řád přiznávají. Již v rámci odvolání žalobce namítal nezákonnost rozhodnutí především z procesního hlediska, na které se tedy hodlá zaměřit i v rámci žaloby.

V rámci odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný (na str. č. 9) mj. uvádí, že: „*Odvolací orgán konstatuje, že § 74 odst. 1 zákona o přestupcích neobsahuje konkrétní důvody, pro které není absolutně možné věc v nepřítomnosti projednat*“. Takovýto výrok v kontextu práv přiznaných žalobci, jakožto účastníkovi správního řízení, považuje za zcela nepřijatelný, neboť z něj vyplývá vnitřní přesvědčení žalovaného, že je ve své podstatě možné, za určitých (ovšem předem nejasně stanovených) okolností, na práva přiznaná účastníkovi správního řízení nebrat zřetel.

Žalobci není jasné, co tímto sdělením žalovaný sledoval. Pokud však uvedené stanovisko bylo stěžejním důvodem k vydání jeho odvoláním napadeného rozhodnutí, pak je přesvědčen, že takové tvrzení nemá oporu v zákoně, a je v přímém rozporu nejen s gramatickým výkladem citovaného ustanovení zákona o přestupcích, ale že aplikací takového hlediska dochází také k porušení povinností žalovaného ve smyslu ust. § 2 a 4 správního řádu, a tím i k popření práva žalobce na spravedlivý proces zaručený mu Listinou základních práv a svobod.

V rámci odůvodnění svého rozhodnutí uvádí žalovaný argumentaci, která není v případě žalobce přiléhavá.

V případě žalobce se v žádném případě nejednalo o snahu působit průtahy ve správním řízení opakovanými omluvami a dosáhnout strojového nařizování dalších termínů ústního jednání, jak předpokládá žalovaný.

Žalobce se jednak ve věci samé omluvil pouze jednou, a to již počátkem listopadu roku 2013, tedy v době, kdy se ke konci lhůty k projednání přestupku s ohledem na ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, ani zdaleka neschylovalo. V této souvislosti žalovaný presumuje účel jednání žalobce, který neodpovídá skutkovému stavu věci.

Nikdo také po žalovaném, potažmo po správním orgánu nežádal, mechanicky akceptovat každou zaslanou omluvu z ústního jednání. V této souvislosti je nutno podotknout, že žalobce byl v důsledku poruchy motorového vozidla vystaven nečekané situaci, kterou byl nucen urychleně operativně řešit. V takovém případě se ovšem nelze divit, že upřednostnil zajištění ochrany svého života a majetku, když se nacházel v nebezpečné situaci, spočívající v jeho přítomnosti na silnici se silným dopravním provozem a s nepojízdným motorovým vozidlem.

V popsané situaci rozhodně nelze žalobci vyčítat, že mu není zřejmé, jak přesně daleko se nacházel od místa konání ústního jednání v době poruchy jeho motorového vozidla, že baterie v jeho mobilním telefonu neměla dostatek energie k tomu, aby žalobce kromě odtahové služby mohl rovněž zavolat správnímu orgánu, apod.

Některé z úvah správního orgánu o tom, jak měl žalobce danou situaci řešit, považuje žalobce za doslova nepatřičné, jako např. obíhání telefonních přístrojů na dálnici či v přilehlých restauračních zařízeních a benzínových čerpacích stanicích. V této souvislosti však žalovaný nevzal v potaz, že se žalobce k telefonnímu číslu na pracovníka správního orgánu nemohl dostat právě proto, že byl jeho mobilní telefon vybitý. Jestliže v této souvislosti žalovaný ve vztahu k argumentaci správního orgánu přiléhavě namítá, že žalobce nemohl svůj majetek opustit, pak je tatáž argumentace na místě i v případě, kdy si žalobce měl dle názoru žalovaného na zbývající část cesty zavolat vozidlo taxislužby. Nehledě na skutečnost poměrně vysokých finančních nákladů na realizaci tohoto způsobu dopravy, nejen na cestu ke správnímu orgánu, zejména však zpět, což žalovaný při své úvaze pominul. Stejně tak jako se ani nezabýval otázkou, zda by měl žalobce k takovým cestám dostatek finančních prostředků. Žalovaný při své úvaze navíc nezohlednil skutečnost, že se žalobce ocitl na místě pro něj neznámém, kde je krajně nepravděpodobné, že by se vozidlo taxislužby vůbec vyskytovalo.

Tato argumentace jen dosvědčuje určitou zmatečnost v uvažování žalovaného. Na straně jedné argumentuje tím, že omluva z neúčasti na ústním jednání nebyla ze strany žalobce včasná. Příklad s taxislužbou však dokládá, že i kdyby omluva za včasnou považována byla, pak by zase nemohla být shledána důvodnou právě proto, že se žalobce na ústní jednání mohl (přes poruchu svého motorového vozidla) dopravit vozidlem taxi. Důvodnost omluvy žalobce však přitom žalovaný nezpochybňuje (viz první odstavec str. 11 jeho rozhodnutí). Rovněž tak žalovaný nezpochybnil ani omluvu žalobce v písemné podobě ze dne 8. 11. 2012, včetně její přílohy, jež byla správnímu orgánu doručena dne 12. 11. 2013.

Co se namítaného nedostatku aktivity žalobce (ohledně zjištění, zda předmětná emailová zpráva s omluvou ze dne 6. 11. 2013) byla správnímu orgánu skutečně doručena, tento argument není dle názoru žalobce namístě.

Pokud se již žalobci nepodařilo spojit se správním orgánem telefonicky, pak tak učinil prokazatelným způsobem písemně, a to v okamžiku, kdy mu to situace umožnila (tedy poté, co zajistil odtah svého motorového vozidla a jeho přistavení k opravě).

Z jakého důvodu správní orgán email žalobce ze dne 6. 11. 2013 nezohlednil, není žalobci známo. V této souvislosti tak žalobce žalovanému vytýká, že k této emailové zprávě při svém rozhodování o podaném odvolání (resp. při posuzování včasnosti omluvy z ústního jednání) nepřihlédl.

Tuto emailovou zprávu žalobce zaslal správnímu orgánu v rámci svého odvolání s poukazem na skutečnost, že správní orgán zaslání emailové zprávy dne 6. 11. 2013 žalobcem v rámci odůvodnění svého rozhodnutí nezohlednil.

Žalovaný rovněž nevzal při svém rozhodování na vědomí tu skutečnost, že žalobce vědom si toho, že důvod jeho omluvy musí být důvodný, trval po odtahu svého vozidla na tom, aby mu autoservis vystavil příslušné potvrzení, ovšem že v daný den nebyl k dispozici pracovník, který by takové potvrzení mohl jménem autoservisu vystavit, a že tomu tak bylo právě až dne 11. 11. 2013, kdy se žalobci toto potvrzení podařilo získat. Žalovaný byl tak již z odvolání žalobce seznámen s tím, že právě nemožnost získat potvrzení o odtahu již dne 6. 11. 2013, bylo důvodem k tomu, že toto potvrzení bylo zasláno správnímu orgánu, jakmile to bylo možné.

V souvislosti s odůvodněním rozhodnutí jak správního orgánu tak i žalovaného o tom, jak se žalobce mohl k jednání dostavit, se nabízí, že účast žalobce na nařízeném ústním jednání dne 6. 11. 2013 pro něj fakticky byla doslova otázkou „života a smrti“.

V kontextu výše uvedených skutečností se však nelze zbavit dojmu, že ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, na které sám žalovaný upozornil, pro něj bylo tím hlavním důvodem k tomu, uznat žalobce pravomocně vinným za každou cenu, bez ohledu na skutečnosti případu a průtahům správního orgánu v prvním stupni správního řízení.

S přihlédnutím k této skutečnosti by si ovšem měl žalovaný uvědomit, že to byl správní orgán, který ve vztahu k žalobci učinil procesní úkon až v době po uplynutí několika měsíců po spáchání údajných přestupků, a že po zaslání předvolání k ústnímu jednání to byl opětovně správní orgán, který ve věci po dobu více jak 6 měsíců zůstal zcela nečinný.

Tuto nečinnost, zejména však důsledky z ní vyplývající, však dle názoru žalobce v žádném případě nelze „sanovat“ vydáním rozhodnutí, jež bude porušování zákona ze strany správního orgánu ignorovat, jak se to stalo v tomto případě.

V této souvislosti setrvává žalobce na svém stanovisku, že po zaslání omluvy dne 6. 11. 2013, potažmo dne 12. 11. 2013, měl správní orgán (za situace, kdy ve věci neučinil meritorní rozhodnutí), buď seznámit žalobce s tím, že jeho omluvu z patřičného důvodu

neuznává a vyzvat jej k možnosti prostudovat spis ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu (neboť žalobce své možnosti dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích nevyužil), nebo nařídít ve věci nový termín ústního jednání.

Tento postup, resp. (alespoň nějakou) činnost správního orgánu by žalobce očekával zejména za situace, kdy v rámci své omluvy správnímu orgánu sdělil: „*V souvislosti s výše uvedeným pak prosím o opětovné zaslání předvolání k jednání včetně uvedených svědků, neboť mám zájem se k věci vyjádřit a pokládat svědkům otázky*“.

Pakliže se žalovaný v rámci odůvodnění svého rozhodnutí zmiňuje o „vyčkávací taktice“, pak je dle názoru žalobce vhodné tento termín použít spíše ve vztahu ke správnímu orgánu, nikoliv ve vztahu k žalobci, který legitimně očekával postup správního orgánu shora specifikovaný. Co však správní orgán k průtahům ve věci vedlo, není žalobci bohužel známo.

Co žalobce naopak očekávat nemohl, byl postup správního orgánu shora specifikovaný.

Za dané situace žalobce navrhoval, aby krajský soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného vydané dne 7. 7. 2014 zruší a stejně tak i rozhodnutí Městského úřadu Otrokovice a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení.

Požadoval také, aby byl žalovaný zavázán nahradit žalobci vzniklé mu náklady v souvislosti s daným soudním řízením.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl následující:

Námítky žalobce ve správní žalobě se překrývají s odvolacími námítkami. Katalog výtek žalobce směřuje do procesní stránky řízení správního orgánu I. stupně, který oznámil žalobci zahájení řízení o sérii přestupků, kterých se žalobce dopustil dne 21. 7. 2014. Bylo nařízeno ústní jednání na 6. 11. 2013 v 13:00 hod. Oznámení o zahájení řízení s předvoláním k ústnímu jednání si žalobce osobně převzal dne 29. 10. 2013. Správní orgán I. stupně v písemnosti žalobce seznámil s předvoláním celkem šesti svědků k ústnímu jednání. Všichni předvolaní svědci se k ústnímu jednání dostavili, pouze žalobce nikoli. Správní orgán provedl výsledky všech šesti svědků v nepřítomnosti žalobce. Svědeckými výpověďmi byl najisto postaven skutkový stav a zjištěno, že se žalobce série přestupků v silničním provozu dopustil.

Ostatně už bohatý úvodní spis policie nastínil, že žalobce porušil pravidla silničního provozu flagrantním způsobem a dokazování správního orgánu tento předpoklad potvrdilo (viz odůvodnění rozhodnutí žalovaného na str. 6-8).

Žalobce tedy po ústním jednání zaslal správnímu orgánu omluvu z ústního jednání doručenou správnímu orgánu I. stupně dne 12. 11. 2013. Těžištěm překážky zabraňující žalobci účastnit se ústního jednání byla porucha vozidla, kterým obviněný cestoval z Prahy do Otrokovic. Na výjezdu z dálnice D1 směr Brno, exit č. 141 byla zjištěna, pracovníkem autoservisu, porucha čerpadla, pro kterou muselo být vozidlo odtaženo zpět do Prahy. Potvrzení o odtahu vozidla je přílohou omluvy z ústního jednání, doručené správnímu orgánu dne 12. 11. 2013. E-mail, který obviněný měl zaslat dne 6. 11. 2013

správnímu orgánu I. stupně, je až přílohou odvolání, nikoli spisového materiálu před vydáním rozhodnutí.

Žalobce se omluvil správnímu orgánu I. stupně z ústního jednání jen jednou, ale omluvil se způsobem, který nesplňoval kritéria včasnosti omluvy. V případě žalobce navíc nešlo o žádné zanedbatelné přestupky typicky např. držení telefonního přístroje nebo nepřipoutání se řidiče na sedadle bezpečnostním pásem, kde jsou vyslechnuti zpravidla jeden nebo dva policisti. Jednoduše řečeno, žalobce neudělal vše pro to, aby dal správnímu orgánu I. stupně bezprostředně na vědomí informaci, že se ústního jednání s očekávaným výsledkem celkem šesti svědků nemůže kvůli poruše vozidla dostavit. Žalovaný se tedy zabýval otázkou, zda byla omluva žalobce adresovaná správnímu orgánu náležitá ve smyslu zákona o přestupcích a správního řádu. Na straně 9 a 10 odůvodnění rozhodnutí pak žalovaný uvedl:

„Nejvyšší správní soud opakovaně dospěl k závěru, že „náležitá omluva“ ve smyslu zákona o přestupcích a správního řádu nemusí nutně znamenat omluvu předem. Naopak lze akceptovat i dodatečnou omluvu, pokud z objektivních příčin nebylo možné učinit omluvu předem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2011, č.j. 9As 43/2011-67). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 3. 2009, č.j. 7As 9/2009-66 dospěl k závěru, že pravý smysl má „omluva učiněná ještě před událostí, která má nastat, nicméně k takové omluvě nejsou vždy objektivní podmínky (náhlé onemocnění, úraz, který brání uvedené omluvě). Proto také ani zákon o přestupcích, ani správní řád nehovoří o omluvě předem, tedy ještě před událostí, která má nastat. Ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích hovoří o „náležité omluvě“ a ust. § 59 správního řádu o „bezodkladné omluvě správnímu orgánu s uvedením důvodu“. Posuzování omluv vždy závisí na okolnostech. Za včasnou omluvu je nutné považovat pouze takovou omluvu, kterou obviněný adresoval správnímu orgánu bezodkladně po zjištění překážky vylučující jeho účast na projednání, a která současně došla správnímu orgánu nejpozději v době, kdy k ní mohl ještě před zahájením jednání objektivně vzato přihlédnout, ledaže je zde jiný závažný důvod pro to, aby byla akceptována i pozdější omluva.

Správní orgán v odůvodnění rozhodnutí cituje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č.j. 6As 25/2013-23, který kumulativně stanovil kritéria akceptovatelné omluvy, omluva musí být náležitá, včasná a důvodná. Správní orgán dospěl k závěru, že omluva obviněného nesplňuje kritérium včasnosti a důvodnosti.

Žalovaný považuje za důležité upozornit na to, že žalobce přechází ve správní žalobě klíčové odůvodnění žalovaného předložené na str. 10 odůvodnění rozhodnutí, přičemž odůvodnění rozhodnutí žalovaného dezinterpretuje a mění jeho faktický záměr a argumentační logiku. Na str. 10 ve třetím odstavci totiž žalovaný jasně uvedl, že omluva nesplnila kritérium včasnosti, byť k tomuto závěru správní orgán I. stupně dospěl ještě bez informace o existenci e-mailu, jehož obsah předestřel žalobce až v odvolání. Žalovaný přitom poukázal zejména na fakt, že jestli byl schopen žalobce si na místo závady zavolat odtahovou službu, pak mu nic nebránilo, aby si i přes vybitý mobilní telefon vypůjčil mobilní telefon od zaměstnance odtahové služby, kontaktoval správní orgán a sdělil mu neočekávané okolnosti bránící mu dostavit se k ústnímu jednání.

Argumentaci žalobce, že „v popsané situaci rozhodně nelze žalobci vyčítat, že baterie v jeho mobilní telefonu neměla dostatek energie k tomu, aby žalobce kromě odtahové služby

mohl rovněž zavolat správnímu orgánu apod.“ potom dopadá na doplňující úvahu žalovaného, který ve stejném odstavci konstatoval „*Odvolací orgán doplňuje, že je tvrzení obviněného o vybití mobilního telefonu nevěrohodné i proto, že obviněný doposud nikterak nevysvětlil, jak je možné, že si byl schopen zavolat na místo poruchy odtahovou službu i přes vybití mobilního telefonu (v případě akutní poruchy na dálnici vyžaduje jednání více telefonátů s autoservisem než jeden), ale již nebyl schopen telefonicky oznámit správnímu orgánu poruchu vozidla na dálnici a vzniklou překážku bránící mu dostavit se ke správnímu orgánu okamžitě oznámit“.*

Klíčový důvod, pro který neshledal žalovaný omluvu žalobce z ústního jednání za včasnou, leží jinde, a sice v primární úvaze, že **žalobci nic nebránilo, aby si i přes vybitý mobilní telefon vypůjčil mobilní telefon od zaměstnance odtahové služby, kontaktoval správní orgán a sdělil mu neočekávané okolnosti bránící mu dostavit se k ústnímu jednání. Email, který je přílohou odvolání, zaslaný dne 6. 11. 2013 v 17:47 hod. správnímu orgánu, nebyl jediným technickým nástrojem, kterým mohl obviněný řešit svoji omluvu na ústním jednání kvůli poruše na dálnici D1 u exitu 141.**

K námitce žalobce, že mu není známo, proč správní orgán I. stupně při svém rozhodování nezohlednil jeho obsah, lze uvést, že s e-mailem počal žalobce operovat až v odvolání. Před vydáním rozhodnutí nebyl e-mail žalobce součástí spisového materiálu správního orgánu. Žalovaný nezpochybňoval existenci e-mailu, nicméně k tvrzení o jeho odeslání dne 6. 11. 2013 přistupoval a i nadále přistupuje velmi rezervovaně a obezřetně. Žalovaný dodává, že vytvořit si běžnou technikou kdykoliv dodatečně napodobeniny takového e-mailu a potom v odvolání tvrdit, že tento e-mail byl skutečně odeslán bezprostředně po návratu zpět do Prahy správnímu orgánu ve večerních hodinách, není nic složitého a technicky komplikovaného. Hodí se to zvláště v situaci, kdy žalobci hrozí, že bude muset bezprostředně po nabytí právní moci rozhodnutí zaplatit pokutu a zejména pak vykonat sankci zákazu řízení motorových vozidel a nástroje procesní obrany v řízení jsou jediné, které mohl žalobce využít proto, aby se odpovědnosti za spáchání série přestupků pokusil zprostit a zbavit. Žalovaný dává tuto úvahu soudu *obiter dictum*, neboť nemůže disponovat objektivními důkazy, které by tuto hypotézu potvrzovaly.

Žalovaný se k obsahu e-mailu vyjádřil na str. 10 odůvodnění rozhodnutí takto: „*Obviněný je evidentně přesvědčen, že e-mail, který je přílohou odvolání byl správnímu orgánu náležitě doručen. Přitom spisový materiál ukazuje, že e-mail až do vydání rozhodnutí, nebyl součástí spisového materiálu a do dispozice správního orgánu se před vydáním rozhodnutí nedostal.* I přesto, že obviněnému telefon v sídle správního orgánu nikdo nezvedal kolem 18:00 hod., **nic obviněnému nebránilo, aby následující den ve čtvrtek, pátek, nebo kdykoli později kontaktoval správní orgán znovu telefonicky a ujistil se, že byl správnímu orgánu e-mail ze dne 6. 11. 2013 doručen a ví o důvodech, pro které se k ústnímu jednání dostavit nemohl“.** Tato argumentace žalovaného je zcela na místě, ač je žalobce přesvědčen o opaku.

K namítaným průtahům v řízení a přiblížení se žalobce k prekluzivní lhůtě dle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích se žalovaný vyjádřil na str. 11 ve třetím odstavci odůvodnění rozhodnutí. „*Ze správního spisu se podává, že správní orgán po ústním jednání dne 6. 11. 2013 měl ve spisovém materiálu prodlevu celých 6 měsíců, než přistoupil*

k vypravení rozhodnutí dne 29. 5. 2014. Obviněný na této prodlevě staví jeden z článků procesní obhajoby, když tvrdí, že jej správní orgán nechal v nejistotě, neboť mu nebylo jasné, v jakém stádiu se řízení nachází a půlroční absencí jakéhokoli úkonu mu upřel právo vyjádřit se k obvinění, jak mu ukládá ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích. Odvolací orgán připomíná, že šestiměsíční nečinnost v řízení jde výhradně na vrub správního orgánu, neboť tímto krokem správní orgán přiblížil obviněného k propadlé jednoroční lhůtě dle ust. § 20 odst. 1 věty první zákona o přestupcích. Sama o sobě nečinnost správního orgánu nemůže založit nezákonnost v řízení. Obviněnému zjevně dlouhodobá nečinnost vyhovovala, neboť mu byl vrácen řidičský průkaz a zachováním oprávnění k řízení motorového vozidla mohl vykonávat v praktickém životě vše potřebné k zajištění rodinného a pracovního života. Obviněný tedy neměl ani žádný důvod domáhat se za této situace právního prostředku ochrany před nečinností správního orgánu dle ust. § 80 správního řádu v návaznosti na ust. § 6 odst. 1, v němž je stanoveno, že správní orgány vyřizují věci bez zbytečných průtahů. Beze sporu by obviněnému nečinnost správního orgánu nevyhovovala při pravomocném zadržení řidičského průkazu, čímž by se obviněnému podstatně zkomplikoval osobní i pracovní život, na což poukazoval ve vyjádření se k řízení o zadržení řidičského průkazu.

K názoru žalobce, že správní orgán měl po omluvě z ústního jednání, buď žalobce vyrozumět o uzavření dokazování a dát mu možnost dle § 36 odst. 3 správního řádu seznámení se se spisem, nebo nařídít nový termín ústního jednání, žalovaný uvádí, že na str. 11 ve druhém odstavci žalobci přisvědčil, že správní orgán I. stupně mohl přistoupit k předložené omluvě z ústního jednání pečlivěji a žalobci přinejmenším sdělit, jestli omluvu akceptuje či nikoliv. Požadavek žalobce v omluvě z ústního jednání k nařízení nového ústního jednání ještě nezavazoval správní orgán I. stupně k povinnosti takovému návrhu vyhovět. Na druhou stranu úkony v řízení musí správní orgán činit v souladu s právem účastníka řízení na spravedlivý proces.

Zároveň žalovaný uvádí, že § 36 odst. 3 správního řádu v daném případě porušen nebyl, neboť podstatné je, že žalobce byl poučen o tomto ustanovení v zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání. Smyslem § 36 odst. 3 správního řádu stejně jako § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, je poskytnout obviněnému možnost prezentovat správnímu orgánu své stanovisko k důkazním prostředkům, které správní orgán shromáždil ve správním řízení. Ustanovení dává možnost seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis doplněn o další důkazní prostředky. Materiálním předpokladem jeho užití je situace, kdy skutkový stav doznal změn, zejména pokud byly provedeny zásadní důkazy, o nichž obviněný neví. Žalovaný na str. 11 k této námitce dále uvedl: „Obviněný L. Š. věděl, že při ústním jednání dne 6. 11. 2013 správní orgán vyslechne celkem 6 svědků a po provedeném dokazování již spis o další podklady pro vydání rozhodnutí nedoplňoval. V opačném případě by obviněný obdržel písemnou informaci od správního orgánu o dalším úkonu v řízení, kterým bude spisový materiál doplněn např. o nový podklad rozhodnutí. Správní orgán nebyl zavázán povinností sdělit účastníkovi řízení, v jaké fázi se samotné řízení nachází a opětovně obviněného seznamovat o právu dle § 36 odst. 3 správního řádu, neboť by šlo o úkon čistě formalistický a nadbytečný. Praktická realizace práva dle § 36 odst. 3 správního řádu není podmíněna předchozím vyrozuměním správního orgánu o tom, že se řízení nachází před vydáním rozhodnutí, mj. i proto, že právo seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí je právem účastníka řízení, nikoliv jeho povinností či podmínkou, při jejímž

splnění lze pokročit ve správním řízení do další fáze. Totéž platí i o právu, aby navrhl důkazy na svoji obhajobu. Je čistě na obviněném, jakou zvolí v řízení obhajobu, zdali pasivní, či naopak bude aktivní. Obviněný si zvolil taktiku vyčkávací, kterou nakonec klade k tíži správnímu orgánu. Správní orgán dostal své poučovací povinnosti s právy obviněného v řízení dle § 36 odst. 3 správního řádu i § 73 odst. 2 zákona o přestupcích obviněného řádně seznámil. Ze své podstaty je zřejmé, že tato práva náleží obviněnému během celého řízení až do vydání rozhodnutí a řadu práv v řízení obviněný může realizovat i po pravomocném rozhodnutí. Argument správního orgánu, že se obviněný mohl kdykoliv přijít seznámit se všemi svědeckými výpověďmi a reagovat na ně vyjádřením či si požádat o kopie spisového materiálu, považuje odvolací orgán za daného stavu za přílehavý. Stačilo, aby obviněný správnímu orgánu oznámil, že se hodlá seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí. Zároveň je nepravdivé tvrzení obviněného, že nebyl seznámen s ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích v rámci zaslaného předvolání k ústnímu jednání. Správní orgán poučil obviněného o právu zakotveném v ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích v odst. 2, bod „poučení“, které je nedílnou součástí předvolání obviněnému k ústnímu jednání ze dne 14. 10. 2013“.

Žalobce vytýká žalovanému, že některé úvahy považuje za doslova nepatřičné, např. obíhání telefonních přístrojů na dálnici či přílehlých restauračních zařízení a benzínových čerpacích stanic. Žalobce bagatelizuje odůvodnění žalovaného v rozhodnutí o odvolání, kde žalovaný korigoval úvahu správního orgánu I. stupně o tom, že mohl žalobce využít i uvedených technických prostředků. Žalovaný korigoval úvahu správního orgánu I. stupně na str. 10 takto: „Odvolací orgán se neztotožnil s úvahou správního orgánu, který jako další možnosti řešení nabídl zavolání si z telefonní budky, restauračního zařízení nebo benzínové pumpy. Využít telefonní budky na dálnici obviněný nemohl prakticky proto, že telefonní budky rozmístěné na dálnici slouží pouze pro oznámení dopravní nehody na dálnici na číslo tísňové linky 112. Z restauračního zařízení nebo benzínové čerpací stanice jistě volat lze. Správní orgán opomíjí fakt, že by obviněný musel vyčkat, u porouchaného vozidla, na odtah autoservisem firmy, které mělo přijet až z Prahy a teprve potom mohl obviněný řešit, z jaké benzínové pumpy či restaurace oznámit správnímu orgánu, že měl poruchu na vozidle a nemůže se dostavit k ústnímu jednání. Tato konstrukce omluvy postrádá účelnost a potřebnou bezprostřednost“.

Neuchopitelná pro žalovaného je potom úvaha žalobce, že „v souvislosti s odůvodněním rozhodnutí jak správního orgánu tak i žalovaného o tom, jak se žalobce mohl k jednání dostavit, se nabízí, že účast žalobce na nařízeném ústním jednání dne 6. 11. 2013 pro něj fakticky byla otázkou života a smrti“. Není jasné, kam s touto námitkou žalobce vlastně směřuje, a co jí chtěl vyjádřit.

Variantu využití služeb taxislužby dal žalovaný do jedné z dalších možností, kterou mohl žalobce zajistit svoji účast na ústním jednání.

Pokud se týká věty žalovaného na str. 9 ve druhém odstavci v rozhodnutí „odvolací orgán konstatuje, že § 74 odst. 1 zákona o přestupcích neobsahuje konkrétní důvody, pro které není absolutně možné věc v nepřítomnosti projednat, pak žalovaný tuto svoji úvahu v odstavci za touto větou náležitě vysvětluje“

Žalovaný si je vnitřně dobře vědom práva obviněného na spravedlivý proces. Na druhou stranu si je žalovaný velmi dobře vnitřně vědom toho, že žalobce naprosto bez skrupulozním způsobem porušil pravidla silničního provozu a spáchal řadu přestupků, které zákonodárce trestá přísnými sankcemi. Rozhodně není úlohou žalovaného přizvukovat procesní taktice žalobce v řízení, zvláště za situace, kterou žalovaný podrobně vysvětlil v rozhodnutí o odvolání a znovu zopakoval ve vyjádření ke správní žalobě.

Navrhoval proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud shrnuje, že žalobní námitka žalobce spočívá v tom, že dle jeho názoru žalovaný porušil správní řád i zákon o přestupcích tím, že po řádné, včasné a důvodné omluvě žalobce z nařízeného jednání na den 6. 11. 2013, na žádost žalobce nenařídil další jednání a znovu nepředvolal k dalšímu jednání svědky, aby jim žalobce mohl klást otázky a vyjádřit se k věci, nýbrž poté, kdy ve věci uvedeného přestupkového jednání jednal 6. 11. 2013, žádné další jednání nenařídil, ani nevyzval žalobce, aby se mohl vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu, takže ze strany správního orgánu došlo k porušení ust. § 74 odst. 1 a § 73 odst. 2 zákona o přestupcích.

Soud uvádí, že měl k dispozici správní spis správního orgánu I. stupně i žalovaného, podrobně se s těmito spisy seznámil, tedy seznámil se všemi listinami v těchto spisech založenými.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

Soud zjistil ze správního spisu k námitkám žalobce tyto skutečnosti.

Městský úřad Otrokovice, odbor přestupkový a exekuční oznámil žalobci zahájení společného řízení o přestupcích a předvolal ho k ústnímu jednání nařízenému na den 6. 11. 2013 v 13:00 hod. v budově Městského úřadu Otrokovice. V tomto předvolání byl žalobce mimo jiné upozorněn na to, že k ústnímu jednání budou předvoláni následující svědci: prap. R. N., prap. A.Z., Mgr. M. K., L. O., P. Č. a P. P. Dále byl v tomto předvolání žalobce upozorněn na to, že správní orgán ho předvolává k seznámení a vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí č.j. PD-627/13, které proběhne na závěr ústního jednání dne 6. 11. 2013.

Dále ze spisu vyplývá, že 4. 11. 2013 se ke správnímu orgánu po předchozí telefonické domluvě dostavil pan J. H., předložil správnímu orgánu plnou moc Ing. L. Š., Ph.D., k zastupování ve věci lustrace správního spisu a pořízení fotokopíí celého spisového materiálu vedeným u Městského úřadu pod spisovou značkou PD-627/13-JU. Pořízení fotokopíí celého spisového materiálu bylo zmocněnci umožněno. Z protokolu o ústním projednání přestupků ve společném řízení ze dne 6. 11. 2013 se zjišťuje, že k nařízenému jednání se obviněný z přestupků Ing. L. Š.,, nedostavil, dostavili se svědkové N., Z., K., O., Č. a P., kteří také po řádném poučení dle § 55 správního řádu se vyjadřovali k přestupkovým jednáním, kterých se měl žalobce dopustit.

Předvoláním k ústnímu projednání přestupků na den 6. 11. 2013 byl žalobce předvolán řádně a včas, když 29. 10. 2013 osobně oznámení o zahájení správního řízení a předvolání k ústnímu jednání o přestupcích převzal.

Dále z protokolu o jednání z 6. 11. 2013 bylo zjištěno, že žalobce se do dne a hodiny konání jednání o přestupcích správnímu orgánu neomluvil, tedy neomluvil svou neúčast u tohoto jednání.

Pokud jde o žalobce, ten svou omluvu k jednání na 6. 11. 2013 v 13:00 hod. vysvětlil následovně.

Uvedl, a to i v průběhu soudního jednání, že dne 6. 11. 2013 jel svým vozidlem z Prahy do Otrokovic k ústnímu jednání o přestupku nařízenému na 13:00 hod. Na cestě do Otrokovic, a to asi v polovině cesty (jednou uvádí asi hodinu od konce cesty, podruhé dvě hodiny od konce cesty) se mu porouchalo jeho vozidlo a v důsledku toho nebylo možno v cestě pokračovat. Spojil se tedy s autoservisem, kdy pracovník autoservisu žalobce spolu s vozidlem následně odtáhl do Prahy. Když komunikoval s autoservisem, přičemž se jednalo o několik telefonických hovorů, žalobci se vybil jeho mobilní telefon, a proto nemohl v tuto dobu telefonicky sdělit pracovníkovi projednávající přestupky žalobce, že se nemůže z důvodu poruchy vozidla k ústnímu jednání dostavit. Po návratu do Prahy se pokoušel znovu telefonovat na Městský úřad Otrokovice, bohužel mu nikdy telefon nebral, bylo to však až mezi 17:00 a 18:00 hod. Proto se žalobce tohoto dne kolem 18:00 hod. omluvil správnímu orgánu prostřednictvím e-mailu, kdy uvedl, že v důsledku závady na vozidle nemohl v jízdě do Otrokovic pokračovat, byl nucen kontaktovat autoservis, který zajistil odtah vozidla do Prahy společně s žalobcem. Dále uváděl, že vzhledem k tomu, že se mu vybil mobilní telefon, bezprostředně po této události se nemohl na správní orgán nakontaktovat, když rovněž sděloval, že se pokoušel telefonovat později po návratu do Prahy, telefon však už nikdo nebral. Sděloval také, že omluvu zašle i písemně a její součástí bude i potvrzení autoservisu o odtahu vozidla, které nemá žalobce zatím k dispozici proto, že jednatel, který autoservis provozuje, v něm nebyl 6. 11. přítomen. V e-mailu také žádal, aby byl opětovně předvolán k jednání, a to i uvedení svědkové, neboť se chce k věci vyjádřit a klást svědkům otázky.

Žalobce pak uváděl, že dne 11. 11. zaslal poštou Městskému úřadu Otrokovice písemnou omluvu z jednání, v níž uváděl stejné skutečnosti jako v e-mailu z 6. 11. 2013 a k této písemné omluvě z ústního jednání předložil i potvrzení autoservisu, z něhož vyplývaly skutečnosti ohledně poruchy na vozidle žalobce, odtahu vozidla autoservisem do Prahy.

Žalobce měl za to, že tímto způsobem se řádně a včas z nařízeného jednání omluvil, a že jeho omluva byla důvodná, protože 6. 11. 2013 v důsledku poruchy vozidla se do Otrokovic k jednání nemohl dostat.

Pokud jde o žalovaného, ten k věci uvedl, že 6. 11. byl běžný pracovní den, po 17:00 hod. již žalobce nemohl žádného pracovníka na Městském úřadu Otrokovice zastihnout, pokud tam tedy telefonoval, a pokud jde o omluvu e-mailem z 6. 11. 2013, s jeho obsahem se správní orgán seznámil až v rámci podaného odvolání žalobcem, kdy tento kopii e-mailu předložil jako součást odvolání. Zástupce žalovaného měl za to, že 6. 11., když žalobce již

věděl, že se nebude moci dostavit k nařízenému jednání v 13:00 hod., měl zajistit vícero možností, jak by se správnímu orgánu omluvil, i když měl vybitou baterii v mobilním telefonu, což žalovaný nepochybnil. Takovouto možností bylo např. požádat pracovníka servisu, který vozidlo žalobce odtahoval, o zapůjčení mobilního telefonu, aby se mohl omluvit správnímu orgánu, či případně tuto omluvu realizovat prostřednictvím telefonu na některé z čerpacích stanic, kde takováto možnost určitě by byla, nebo v nějakém motorestu apod. Nic takového však žalobce neučinil, ač věděl, že k nařízenému jednání je předvoláno šest svědků.

Je tedy třeba řešit otázku, zda omluva z nařízeného jednání ze strany žalobce byla včasná a řádná, a zda se jednalo o omluvu důvodnou.

V případě, a toto nikdo nepochybnuje, že došlo k poruše vozidla žalobce na cestě z Prahy do Otrokovic a vozidlo se stalo nepojízdným, je jisté, že pokud by se žalobce včas a řádně omluvil, že takováto omluva by byla zajisté posuzována jako omluva důvodná, protože stěží ten, kdo se ocitne uprostřed trasy Praha – Otrokovice bez pojezdného vozidla, v 11:00 hod. a nařízené jednání je v 13:00 hod., by se mohl do Otrokovic na tuto hodinu dopravit. Omluva z důvodu nepojízdného vozidla, které řídil žalobce, a které se pokazilo na trase z Prahy, odkud žalobce vyjížděl, do Otrokovic, kam měl namířeno, je tedy jistě důvodná.

Jinou otázkou však je, zda omluva, tak jak byla učiněna správnímu orgánu ze strany žalobce, byla omluvou řádnou a včasnou.

Sám žalobce uvádí, že správnímu orgánu se nedovolal 6. 11. 2013, ač se o to pokoušel, neboť to bylo mezi 17:00 hod. a 18:00 hod. a telefon na úřadě již nikdo nebral. Je tedy jisté, že 6. 11. se žalobce telefonicky neomluvil.

Pokud hovoří o omluvě prostřednictvím e-mailu tohoto dne v 17:47 hod., je patrné ze správního spisu, že žádná omluva prostřednictvím e-mailu se ve správním spise nenachází. Soud věří, že žádná takováto omluva se do dispozice správního orgánu 6. nebo 7. 11. nedostala, neboť by nebyl sebemenší důvod ze strany správního orgánu takovouto omluvu zamlčovat, rozhodně by se s ní musel nějakým způsobem vypořádat.

Soud věří, že omluvu prostřednictvím e-mailu správní orgán viděl poprvé jako součást odvolání žalobce, kdy omluvu touto formou žalobce k odvolání připojil.

Ve spise správního orgánu se nacházela před vydáním rozhodnutí prvostupňového správního orgánu jediná omluva z 11. 11. 2013, doručená 12. 11., jejíž součástí bylo i potvrzení autoservisu o poruše vozidla žalobce 6. 11. 2013 a odtahu tohoto vozidla v důsledku poruchy do autoservisu s tím, že porucha vozidla byla nahlášena zhruba v 11:00 hod.

Krajský soud v Brně se v tomto případě ztotožňuje se stanoviskem žalovaného, že omluva žalobce z jednání 6. 11. nebyla omluvou řádnou a včasnou.

I soud má za to, že v možnostech žalobce zajisté bylo, poté, kdy zjistil, že došlo k poruše jeho vozidla a do Otrokovic se stěží na 13:00 hod. dostane, po zajištění odtahu svého vozidla do Prahy, se postarat o to, aby dal správnímu orgánu, který projednával jeho

přestupková jednání, vědět, že se k nařízenému jednání nedostaví, a z jakých důvodů, a že má zájem, aby jednání bylo odročeno, byl k němu znovu předvolán a předvolání i svědkové, kteří byli voláni již na 6. 11. Přesto, že žalobci nefungoval v důsledku vybité baterie mobilní telefon, takovouto možnost měl zajisté již při cestě zpět do Prahy, kdy mohl např. požádat pracovníka autoservisu, který vozidlo odtahoval, aby mu zapůjčil k tomuto účelu svůj mobilní telefon, což určitě nebyl žádný problém, nebo ho požádat, aby zastavil u nejbližší benzínové čerpací stanice a tam si mohl žalobce zajisté bez problémů zatelefonovat na správní orgán, tedy Městskému úřadu v Otrokovicích, což všechny bylo v čase, kdy byla normální pracovní doba na úřadě a určitě by se tam dovolal příslušnému pracovníkovi, nebo alespoň pracovníkovi podatelny uvedeného úřadu, který by omluvu vyřídil. I pokud by toto žalobce neučinil, zajisté měl tuto možnost po dojetí do Prahy do autoservisu, což všechno, vzhledem k tomu, že porucha vozidla byla nahlášena v 11:00 hod., bylo určitě ještě v běžné pracovní době na Městském úřadu Otrokovice a tam sdělit, co se stalo, omluvit se z nařízeného jednání a požádat o jeho odročení.

Nicméně ani jednu z těchto naznačených možností žalobce nevyužil, a pokud uvádí, že se uvedeného dne až se dostavil domů, omluvil prostřednictvím e-mailu, soud zde uvádí, že by bylo zcela běžné, normální a logické, aby žalobce následující den se telefonicky informoval na městském úřadu, zda jeho omluva prostřednictvím e-mailu se do dispozice správního orgánu dostala.

Žalobce však nic takového neučinil a zvolil vyčkávací taktiku, tedy zvolil postup, že čekal, co se bude dít dál.

Dle názoru soudu, kdy se ztotožňuje také s žalovaným, by bylo vhodné, aby na omluvu z 11. 11. 2013, doručenou správnímu orgánu 12. 11., nějakým způsobem správní orgán reagoval, tedy, že by žalobci sdělil, že buďto jeho omluvu uznává či nikoliv, a z jakého důvodu. Toto se nestalo. Nicméně soud je stejného názoru jako žalovaný, že tato nečinnost správního orgánu v této době žádnou nezákonnost rozhodnutí nezakládá, a ani to, že správní orgán vydal rozhodnutí až po půl roce od nařízeného ústního jednání o přestupku, nemůže zakládat samo o sobě nezákonnost rozhodnutí, i když je pravdou, že dle § 6 odst. 1 správního řádu správní orgán vyřizuje věci bez zbytečných průtahů, což se nestalo.

Pokud se žalobce však domníval, že správní orgán je nečinný a chtěl po ústním jednání o přestupku, aby bylo ve věci rozhodnuto, a když se tak nestalo, mohl se obrátit na správní orgán dle § 80 odst. 1 správního řádu, dle něhož, nevydá-li správní orgán rozhodnutí ve věci v zákonné lhůtě, nadřízený správní orgán učiní z moci úřední opatření proti nečinnosti, jakmile se o tom dozví.

Soud má však za to, stejně jako žalovaný, že žalobci vyhovovalo, a to s ohledem na možnou prekluzi přestupkových jednání dle § 20 zákona o přestupcích, že ve věci není rozhodnuto. Dle názoru soudu tedy vyčkával, jestli neuplyne prekluzivní lhůta, než bude vydáno rozhodnutí, resp. než bude ve věci pravomocně rozhodnuto a on by již nemohl být pak trestán za přestupková jednání, z nichž byl viněn.

Soud tedy uzavírá, že skutkový stav byl zjištěn tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), neboť u nařízeného ústního jednání byly provedeny

všechny listinné důkazy založené ve správním spise a byli také vyslechnuti po řádném poučení všichni svědkové, když z těchto důkazů vyplynulo, že přestupkových jednání, z kterých byl žalobce obviněn, se tento dopustil.

Soud zde ještě uvádí, že pokud jde o žalobce, je ze spisu patrné, že po celou dobu přestupkového řízení tento měl řidičský průkaz, takže nebylo u něho důvodu, aby tzv. „uháněl“ správní orgán, aby ve věci co nejdříve rozhodl. Opačná by byla situace, pokud by byl žalobci zadržen po tuto dobu řidičský průkaz, a žalobce by tedy nemohl vozidlo jak k pracovním, tak soukromým účelům po celou dobu správního řízení používat. Tady by pak bylo namíste „uhánět“ správní orgán, aby ve věci rozhodl v co možná nejkratší době.

Správní orgán tedy mohl v dané věci jednat bez přítomnosti žalobce, aniž by porušil zákon a skutkový stav zjistil řádně.

Soud s ohledem na shora uvedené dospěl tedy k závěru, že žaloba důvodná není, a proto ji dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, účastníkům nebyly přiznány. Žalobce ve věci neměl úspěch, žalovaný náklady řízení nežádal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. října 2015

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně